RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

nr. 213.486 van 26 mei 2011
in de zaak A. 197.591/XII-6327

In zake: Oswald PAUWELS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Steven Gibens
kantoor houdend te 2060 Antwerpen
Nachtegaalstraat 47
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

ARTESIS HOGESCHOOL ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Wim Van Caeneghem
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Quinten Matsijslei 34
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 3 september 2010, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 21 juni 2010 van de raad van bestuur van de Artesis Hogeschool Antwerpen, waarbij aan Oswald Pauwels geen artistieke faam wordt toegekend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 april 2011.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annik Haegeman, die loco advocaat Steven Gibens verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Marianne Goossen, die loco advocaat Wim Van Caeneghem verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is sinds 31 augustus 1991 vast benoemd als assistent artistieke vakken (specialiteit : grafische vormgeving, fotografie) aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten te Antwerpen en, sinds 1 januari 1995, als leraar algemene vakken “fotografie voor restaurateurs HKO 3E GR” aan het Nationaal Hoger Instituut voor Schone Kunsten te Antwerpen, beide thans opgenomen in de Artesis Hogeschool te Antwerpen.

3.2. Door het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap (hierna : het hogescholendecreet) wordt het hoger onderwijs gereorganiseerd. Ten gevolge van die reorganisatie moet ook het personeel worden geconcordeerd.

In zijn ambtelijke hoedanigheid van assistent artistieke vakken (10/20) wordt verzoeker als assistent geconcordeerd. Uit het arrest van de Raad

van State nr. 79.406 van 23 maart 1999 volgt dat die concordantie definitief geworden is.

3.3. Wat zijn ambtelijke hoedanigheid van leraar algemene vakken betreft, weigert de verwerende partij eind 1997 hem als docent te concorderen.

Die beslissing wordt door de Raad van State vernietigd bij arrest nr. 79.406 van 23 maart 1999.

Verzoeker dient vervolgens een nieuwe aanvraag in voor erkenning van ruime artistieke faam, die hem wordt geweigerd door verwerende partij op 21 juni 1999.

Verzoeker vecht ook die beslissing aan. Ze wordt door de Raad van State vernietigd bij arrest nr. 147.121 van 30 juni 2005.

3.4. Op 6 februari 2007 vergadert de commissie artistieke faam. De zes leden beoordelen het dossier van verzoeker aan de hand van de beoordelingscriteria die zijn opgenomen in artikel 317*bis*, § 3, van het hogescholendecreet volgens de procedure waartoe de raad van bestuur op 26 oktober 1998 had beslist. Het gunstig advies van de beoordelingscommissie staat of valt met het al dan niet toekennen aan de aanvraag van een "score" van minimaal 40 punten en de door deze commissie gevolgde procedure bij het vaststellen van de "score" blijkt ten minste de volgende stappen te omvatten :

- de aanvraag gebeurt middels een formulier waar als bijlage een dossier dient te worden toegevoegd bestaande uit afschriften van diploma's en *curriculum vitae* tot 31 december 1995, een overzichtslijst per decretaal bepaald criterium en de daarmee overeenstemmende bewijsstukken ("alle stukken ter staving van het kerndossier (portfolio)") en tenslotte per bewijsstuk een motivering waaruit relevantie blijkt;
- van de aanvraag wordt kennis genomen door de zes leden van de adviescommissie waarbij elk lid op een afzonderlijke fiche, voor ieder criterium "rekening

[houdt] met de uitstraling per criterium", de criteria per kandidaat quoteert volgens de hierna opgenomen schaal :

0 : niet relevant + weinig uitstraling,

5: relevant + weinig uitstraling,

10: relevant + grote uitstraling,

20: (bijzonder) relevant + zeer grote uitstraling (deze laatste score volgens een vermelding op de fiche "uitzonderlijk toe te kennen"),

en een onder woorden gebrachte motivering voor de toegekende scores kan neerschrijven;

- de scores van ieder commissielid en voor elk criterium worden op een tabel samengebracht. Per criterium worden de scores van het laagst en deze van het hoogst quoterende commissielid doorstreept en er wordt voor het latere geen rekening mee gehouden. De vier voor ieder criterium overblijvende scores worden opgeteld en genoteerd in een kolom "overgebleven som". Vervolgens wordt van die som een gemiddelde gemaakt en genoteerd in de overeenkomstige kolom "gemiddelde". Tenslotte bevat de tabel een kolom "omzetting" waarin de gemiddelden die geen veelvoud zijn van vijf worden afgerond als volgt :

  <2,5 = 0,

  van =2,5 tot <7,5 = 5,

  van = 7,5 tot <17,5 = 10,

  vanaf = 17,5 = 20;

- de scores uit de voornoemde kolom "omzetting" worden vervolgens hernomen in een tweede tabel en de som van de scores wordt daaronder genoteerd.

Deze oefening levert verzoeker in totaal 25 punten op.

3.5. Op 19 maart 2007 beslist de raad van bestuur geen artistieke faam toe te kennen aan verzoeker. Verzoeker vecht deze beslissing weerom aan en ze wordt door de Raad van State vernietigd bij arrest nr. 194.074 van 11 juni 2009.

3.6. De commissie artistieke faam bespreekt opnieuw het dossier van verzoeker, zij vergadert daartoe op 21 april 2010 en op 7 juni 2010. Zij formuleert "een samenvattend commentaar bij de analyse van het ingediende dossier" en "een finale motivering, ten einde hun advies t.a.v. de Raad van Bestuur te verduidelijken".

Uiteindelijk beslist de raad van bestuur op 21 juni 2010 opnieuw, zich aansluitend bij het advies van de commissie, om aan verzoeker geen artistieke faam toe te kennen.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. Het verzoekschrift is door de griffie van de Raad van State aan verwerende partij toegezonden met aangetekende brief van 9 september 2010 en zij heeft deze zending daags nadien in ontvangst genomen. De vijftien dagen waarover verwerende partij vervolgens overeenkomstig artikel 11, eerste lid, van de procedureregeling kort geding beschikt om een nota met opmerkingen in te dienen, verstreek bijgevolg op 25 september 2010. Omdat die dag een zaterdag is, verschuift de vervaldatum met toepassing van artikel 88, derde lid, van de algemene procedureregeling tot de eerstvolgende werkdag, dat is maandag 27 september 2010. Zoals verwerende partij ter terechtzitting ook erkent, heeft zij haar nota pas op dinsdag 28 september 2010 verstuurd. Aangezien ze te laat is ingediend, wordt de nota met toepassing van artikel 11, derde lid, van de procedureregeling kort geding uit de debatten geweerd. Wat erin is geschreven, wordt door de Raad louter als inlichting ontvangen.

V. De schorsingsvoorwaarden

5. Krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat

ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

VI. Beoordeling van de eerste schorsingsvoorwaarde

6.1. Met betrekking tot het nadeel verwijst verzoeker naar het feit dat hij reeds voor de vierde maal gedwongen is om zich tot de Raad van State te wenden en hij herinnert eraan dat de Raad reeds in de vorige zaken in de schorsingsprocedure aangenomen heeft dat aan deze schorsingsvoorwaarde is voldaan.

6.2. Inderdaad heeft de Raad in het arrest nr. 176.555 van 8 november 2007 reeds "aangenomen dat […] verzoeker, die genoodzaakt wordt om zich andermaal in rechte te weren om een correcte uitvoering te verkrijgen van het eerdere vernietigingsarrest, een ernstig moreel nadeel leidt dat niet door een vernietigingsarrest kan worden hersteld".

Er is geen reden om er thans anders over te oordelen, integendeel. De eerste schorsingsvoorwaarde is vervuld.

VII. Beoordeling van de tweede schorsingsvoorwaarde

7. In het inleidend verzoekschrift voert verzoeker twee middelen aan.

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

8. Het eerste middel is geput uit de schending van het procedurereglement van de raad van bestuur van 26 oktober 1998 en van het algemeen beginsel *patere legem quam ipse fecisti*.

Verzoeker neemt de werkwijze van de commissie op de korrel; hij stelt te vermoeden "dat de scores uit de vorige beslissing werden hernomen en de commentaren ernaast werden gelegd om vervolgens in een andere vergadering deze globaal te bespreken". Nochtans stelt het reglement dat de scores van ieder commissielid en voor elk criterium samengebracht worden op een tabel "AF-Werkdocument I", waarop per criterium de scores van het laagst en deze van het hoogst quoterende commissielid doorstreept worden en er voor het latere geen rekening mee wordt gehouden. De vier voor ieder criterium overblijvende scores moeten worden opgeteld en genoteerd in een kolom "overgebleven som". Vervolgens worden van die sommen gemiddelden gemaakt en genoteerd in de overeenkomstige kolom "gemiddelde". Tenslotte bevat de tabel een kolom "omzetting", waarin de gemiddelden die geen veelvoud zijn van vijf worden afgerond. Het resultaat wordt overgebracht naar een formulier "AF-Werkdocument II". Dit alles is niet gebeurd volgens verzoeker.

Beoordeling

9. De Raad van State valt verzoeker bij dat wanneer de commissie artistieke faam na het vorige vernietigingsarrest de draad weer heeft opgenomen, zij op het eerste gezicht heeft teruggegrepen naar de scores die de zes leden destijds op hun individuele fiches hadden ingevuld en dat dus "de scores uit de vorige beslissing werden hernomen".

Het middel formuleert op het eerste gezicht geen kritiek tegen deze optie van verwerende partij, maar neemt op de korrel dat vervolgens geen tabel met de eindscore is gemaakt op de wijze voorgeschreven in het procedurereglement.

In het administratief dossier -maar niet opgenomen in de inventaris- berust evenwel een kopie van het werkdocument van destijds, 6 februari 2007, zoals beschreven *sub* 3.4. Dit geeft vooralsnog de indruk dat de commissie thans niet enkel de toentertijd gegeven scores opnieuw heeft gehanteerd, maar ook

de toen reeds opgestelde samenvattende tabel, en dat zij dus de procedure vanaf dat punt heeft hervat, wat aan het middel zijn feitelijke grondslag ontneemt.

Wat echter daarvan ook zij, de Raad ziet hoe dan ook niet welk belang verzoeker erbij kan hebben op te werpen dat de "werkdocumenten" door de jury niet -of niet opnieuw- zouden zijn opgesteld. Zoals hij de procedure en de plaats van deze werkdocumenten erin terecht beschrijft, gaat het immers om de louter mathematische omzetting van de individueel toegekende scores, bedoeld om tot een eindscore te komen. Gegeven de (opnieuw gehanteerde) scores en gegeven de omzettingswijze zoals vastgelegd in het procedurereglement, resulteert het een met het ander hoe dan ook voor verzoeker na omzetting en afronding in vijf maal "5" en twee maal "0", en een eindtotaal van 25 punten, ongeacht of dit wel of niet ook nog een keer op een apart werkdocument wordt gevisualiseerd. Dat de jury effectief die zeven waarderingen behoudt, en ze bijkomend motiveert, trekt verzoeker in dit middel alweer niet in twijfel en blijkt overigens uit de stukken. Of die motieven de toegekende en gehandhaafde scores kunnen onderbouwen, komt dan weer aan bod in het tweede middel.

Ten overvloede merkt de Raad van State nog het volgende op. Zou verzoeker met het middel ook willen bedoelen dat na het laatste vernietigingsarrest niet mocht worden volstaan met het hernemen en aanvullend motiveren van de destijds toegekende scores, maar dat er voor de raad van bestuur niets anders opzat dan de commissie -of zelfs: een nieuwe commissie- te verzoeken de beoordeling van zijn dossier geheel over te doen, dan lijkt het middel in die mate onontvankelijk. Verzoeker zet in dat geval immers nergens uiteen hoe die benadering als de enig toegelaten werkwijze zou moeten voortvloeien uit het in het middel ingeroepen procedurereglement of het algemeen beginsel *patere legem quam ipse fecisti*.

10. Het eerste middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

11. Het tweede middel is geput uit de schending van de materiele-motiveringsplicht en, in ondergeschikte orde, van de formele-motiveringsplicht.

12. Vooreerst verwijst verzoeker naar het eerste middel, waarin hij aanvoert dat het procedurereglement niet is nageleefd; de motiveringsplicht is dan volgens hem geschonden omdat niet wordt gemotiveerd waarom thans het reglement niet wordt gevolgd.

13. Dan bespreekt verzoeker criterium per criterium de motivering van de commissie, die volgens hem "materieel onjuist is, minstens niet afdoende".

De commissie kende verzoeker voor de criteria A en G de score "0" toe ("niet relevant + weinig uitstraling") en voor de overige criteria de score "5" ("relevant + weinig uitstraling").

14.1. Met betrekking tot criterium A, "publicaties over het werk van betrokkene in vakbladen, tijdschriften of kranten", herinnert verzoeker eerst aan de eerder vernietigde beslissingen om dan over de thans voorliggende motivering van de commissie op te merken (verzoeker cursiveert):

> "In de huidige bestreden beslissing meent de commissie te moeten stellen : *dat bij de ingediende recensies en besprekingen de naam van betrokkene niet of nauwelijks voorkomt. Het feit dat recensenten zijn naam niet of slechts terloops vermelden, toont aan dat zijn uitstraling als fotograaf minimaal is*.
> De commissie besluit dan dat verzoeker gebrek heeft aan een eigen stijl en inzicht.
> Verzoeker moet alweer vaststellen dat de commissie geen rekening heeft gehouden met de aard van de toegepast[e] fotografie en deze alweer vergelijkt met de fotografie in het algemeen en dus vooral met deze van de kunstfotografie."

14.2. Met betrekking tot criterium B, “Eigen publicaties of gerealiseerde dossiers i.v.m. de vrije of toegepaste artistieke praktijk van betrokkene”, verwijst verzoeker naar zijn publicaties:

> “- De Koninklijke serres van Laken, uitg. Lannoo.
> Het is niet ernstig zondermeer te poneren dat dit werk weinig ‘uitstralingsniveau’ heeft, wanneer het werd gedrukt op 10.000 ex., het twee herdrukken kende (waarvan één een vereenvoudigde spin-off), het werd bekroond met de prijs Plantin-Moretus, gouden legpenning 1989 en werd vertaald in het Engels, Frans en Duits.
> - Orgels van Vlaanderen, uitg. Ministerie v/d Vlaamse Gemeenschap.
> Het is niet ernstig zondermeer te poneren dat dit werk weinig ‘uitstralingsniveau’ heeft, wanneer de volledige oplage (3000 ex.), van dit overigens vrij gespecialiseerde werk, werd uitverkocht en vrijwel alle publicaties, gelieerd aan dit onderwerp, er sindsdien naar refereren.
> - De Bourlaschouwburg.
> Het is niet ernstig zondermeer te poneren dat dit werk weinig ‘uitstralingsniveau’ heeft, wanneer de Hogeschool het zelf maandenlang als één van de ‘highlights’ van Antwerpen ’93 plaatste in de pronkkast van haar Departement B, voor de kaft van haar tijdschrift gretig één van de opnames gebruikte en de afdeling grafische vormgeving (Departement B) er als de kippen bij was om de foto’s te gebruiken ten behoeve van een promotiekalender voor het fotogravurebedrijf De Schutter.
> - De Grote Markt van Brussel.
> Het is niet ernstig zondermeer te poneren dat dit werk weinig ‘uitstralingsniveau’ heeft, wanneer het in drie talen verscheen, met telkens een oplage van 5000 ex., en reeds één herdruk, en als paradepaardje werd opgevoerd voor de collectie van Lannoo.
> - Middeleeuwse muurschilderingen in Vlaanderen.
> Het is niet ernstig zondermeer te poneren dat dit werk weinig ‘uitstralingsniveau’ heeft, wanneer het werd gedrukt op 3000 ex. en sinds publicatie er in vrijwel elk nieuw werk dat ook maar enigszins raakt aan dit onderwerp, er wordt naar verwezen.
> - Flandre, entre l’Yser et le canal de Furnes.
> Het is niet ernstig zondermeer te poneren dat dit werk weinig ‘uitstralingsniveau’ heeft, wanneer het werd uitgegeven, zowel door ‘Images du Patrimoine’ en verspreid in Frankrijk, als vertaald in het Nederlands en verspreid in Vlaanderen, telkens met een oplage van 3000 ex.
> - Monumentengids SVE.
> Het is niet ernstig zondermeer te poneren dat dit werk weinig ‘uitstralingsniveau’ heeft, wanneer het werd gedrukt op 3000 ex. en na één jaar uitgeput, waarna een herziene herdruk op 6000 ex. volgde.
> - Promenades Art Nouveau à Bruxelles.
> Het is niet ernstig zondermeer te poneren dat dit werk weinig ‘uitstralingsniveau’ heeft, wanneer het werd vertaald in het Nederlands en in beide talen verschillende herdrukken kende.

- De Belgische art nouveau en art deco wandtegels.
Het is niet ernstig zondermeer te poneren dat dit werk weinig 'uitstralingsniveau' heeft, wanneer dit boek (gedrukt op 3000 ex.) algemeen beschouwd wordt als een referentiewerk over dit onderwerp."

Vervolgens herinnert verzoeker aan de kritiek die op de oorspronkelijke motivering is gegeven in het arrest nr. 147.121 (verzoeker cursiveert):

"Nochtans heeft uw Raad toen gewezen op de verschillende quotering door de juryleden die ook in de vorige beslissing opnieuw naar voren kwam waarbij minstens één jurylid uitging van een verkeerde premisse, met name dat boeken of prentkaarten niet konden beschouwd worden als eigen publicaties of gerealiseerde dossiers.
De huidige bestreden beslissing heeft met de vorige verschillen in quotering zelfs geen rekening meer gehouden en oordeelt in algemene en uitermate subjectieve bewoordingen : *het is documentair werk. Deze werken werden gemaakt in opdracht van instanties die ofwel puur technisch werk verwachten (het fotograferen van muurschilderingen) ofwel bekend staan om een behoudende uitstraling. Hoewel betrokkene hier veel werk verrichtte en foto's maakte van uiteenlopende onderwerpen is de commissie van oordeel dat hij nergens blijk geeft van een bijzonder inzicht of de creativiteit die men in deze tijd en de overvloed aan beelden van - zelfs een 'documentaire' - fotograaf kan verwachten. Waarschijnlijk werd hij door deze opdrachtgevers niet uitgedaagd om vernieuwend, creatief of persoonlijk te zijn. Van de weeromstuit brengt dit werk hem ook geen artistieke faam op…*
Het weze andermaal duidelijk dat opnieuw geen rekening wordt gehouden met de aard en de kenmerken van de toegepaste fotografie.
Meer nog nergens blijkt waarom het werk 'een behoudende ui[t]straling' zou hebben. Het mag niet uit het oog verloren worden dat verzoeker leraar fotografie conservatie/restauratie is.
Waarom verzoeker niet zou doen blijken van een bijzonder inzicht of creativiteit wordt nergens aangetoond. Het vergelijkingspunt van de commissie is een onzijdig voornaamwoord '*Men ....in deze tijd en de overvloed aan beelden* (welke?)…!
Er helemaal over en volledig uit de lucht gegrepen is dan de motivering die nergens wordt gestaafd nl. dat verzoeker *waarschijnlijk* niet door deze opdrachtgevers is uitgedaagd (sic).
Dit is volledig in strijd met het Charter van Venetië, een internationaal aanvaard charter, opgesteld tijdens een vergadering van de *International Council on Monuments and Sites* (ICOMOS) in 1964. In dit charter wordt de filosofie verwoord die bepaalt hoe er dient te worden omgegaan met waardevolle gebouwen en monumenten (cultureel erfgoed). Uitgangspunt is een respectvolle houding waarbij men zich niet artistiek probeert te profileren, (zoals gebruikelijk in de XIXde eeuw) het onderwerp, het mo-

nument prevaleert. Andermaal lijkt de commissie dit niet gelezen of niet begrepen te hebben.
Rekening houdend met de voormelde internationale en technische criteria voor toegepaste fotografie is de motivering van de commissie juist een bevestiging van de relevantie van de uitgevoerde opdrachten en de uitstraling die verzoeker hieromtrent geniet."

14.3. Met betrekking tot criterium C, "Regionale, federale of internationale prijzen", voert verzoeker het volgende aan:

"Oorspronkelijk luidde het dat er een te beperkte lijst was en dit werd toen zonder meer behouden in de nieuwe motivering van 06.02.2007.
In de huidige bestreden beslissing hernemen de commissieleden bij de overlopen van de scores (I.3. criterium C) dezelfde motieven.
Ook toen en nog steeds houdt de verwerende partij geen enkele rekening met het feit dat de discipline van verzoeker toegepaste kunst uitmaakt, zodat zijn werk wordt geïntegreerd in andere kunstvormen; aldus is het criterium minder relevant om de artistieke faam te toetsen en dient de aanwezigheid van een aantal belangrijke prijzen in de sector de verwerende partij ertoe te leiden gemakkelijker de erkenning van ruime artistieke faam te aanvaarden.
Er werd hierbij verwezen naar :
- de Gouden legpenning De Koninklijke serres.
Deze prijs bekroont het uitzicht (fotografie, typografie, vormgeving) van een boek en sluit dus eerder aan bij de onderwijsactiviteiten, dan een zuivere vrijblijvende fotoprijs zou doen.
- Kalender De Schutter, 1995.
Het bekroonde ontwerp bestond uit de foto's van verzoeker en werd geselecteerd n.a.v. een wedstrijd ter gelegenheid van 50 jaar Fotogravure De Schutter. Aangezien het bekroonde ontwerp de foto's van verzoeker omvatte en werd vormgegeven door één van zijn toenmalige studenten, is er een zéér sterke relevantie naar de onderwijsactiviteiten van verzoeker.
In de globale motivering komt de commissie af met andere motieven die nergens bij het toekennen van de scores terug te vinden zijn: Deze prijzen die geallieerd zijn aan commerciële drukkers en de drukkunst, hebben manifest met de druktechnische virtuositeit en grafiek te maken, niet met de fotografie van betrokkene. Integendeel, een opvallende artistieke foto komt niet in aanmerking voor dit soort prijzen omdat ze de aandacht zou afleiden van hetgeen waar drukkers en kunstdrukkers vooral mee bezig zijn: technische virtuositeit in een opvallend grafische context.
De commissie verschuift de technische vaardigheden van de toegepaste fotografie naar deze van de drukkers en kunstdrukkers. Hoe zij hiertoe komt, op welke gronden en met welke gegevens zij hiertoe kan concluderen, blijkt nergens uit.

A contrario betekent dit dat de fotografie geen artistieke discipline meer kan zijn aangezien de 'fotoshopping' volledig in handen is van de drukker...."

14.4. Over criterium D, "deelname aan talrijke belangrijke manifestaties in binnen- en buitenland", stelt verzoeker in het inleidend verzoekschrift (hij cursiveert):

"De globale motivering (II.4 voor criterium D) ridiculiseert […] het werk en de verdiensten van verzoeker :
Elke dag verschijnen er tientallen nieuwe, indrukwekkende catalogi bij tentoonstellingen en culturele manifestaties. In die veelheid moet werk opvallend worden, fantasierijk, met grote allure. Dit werk mist deze allure. Het valt op dat betrokkene vooral werkt voor instellingen die we als tweederangs kunnen beschouwen voor wat betreft hun uitstraling...
Verwerende partij ziet duidelijk over het hoofd dat verzoeker voor het merendeel zijn opdrachten volbracht voor de afdeling Ruimte Ordening/ Afdeling Monumenten en Landschappen van de Vlaamse Regering. Deze dienst is verantwoordelijk voor het behoud, de ontsluiting, de studie en beleidsvisie van vrijwel al het belangrijke erfgoed in Vlaanderen. Dat [dit] als tweederangs moet beschouwd worden, is uiteraard onbegrijpelijk en doet vermoeden dat verwerende partij zonder kennis van zaken heeft geoordeeld.
Verzoeker meent dan ook dat de commissie noch de raad van bestuur enige affiniteit heeft met zijn specialisatie.
Documentaire fotografie is immers altijd functioneel; 'in functie van...' ten onrechte gaat verwerende partij er van uit dat deze functie artistieke relevantie uitsluit, meer nog zij meent dat het werk van verzoeker geen allure zou hebben omdat hij vooral werkt voor instellingen die als tweederangs kunnen beschouwd worden, terwijl verzoeker juist in zijn aanvraag heeft gemotiveerd dat zijn werken een groot publiek aanspreken en […] grotendeels in opdracht zijn van de belangrijkste instelling op zijn gebied."

14.5. Voor het criterium E, "realisaties voor buitenlandse of binnenlandse instellingen of bedrijven", geeft verzoeker volgende kritiek op de eindmotivering (verzoeker cursiveert):

"[De] commissie […] gaat […] over tot de volgende globale beoordeling:
Slechts twee realisaties. De artistieke inbreng is zowat nihil. Bij deze wordt fotografie beschouwd als een registratie-instrument. Hier wordt een persoonlijk[e] inbreng zelfs geweerd. Dit is werk voor technici.
Dergelijke motivering spreekt zichzelf tegen, tenzij men van de fotografie van verzoeker als toegepaste kunstvorm in een groter geheel dezelfde uit-

straling verwacht als een op zichzelf staande vrije kunstvorm, waarbij de uitstraling aan één en dezelfde kunstenaar toekomt.
Waar men de belangrijkheid én van de producties erkent, én de relevantie van de bijdrage van verzoeker hiertoe, is het evident dat er een ruime artistieke faam is."

14.6. Het criterium F, "Relevante bijdragen aan belangrijke producties", krijgt van de commissie een eindmotivering die verzoeker onderwerpt aan de volgende kritiek:

"In de motivering van de in 2009 vernietigde beslissing hield men voor dat de beperkte en eenzijdige lijst niet als betekenisvol kan worden beschouwd.
Reeds in het arrest nr. 147.121 van 30.06.2005 werd opgemerkt dat een dergelijke motivering niet kan stroken met de feiten van het aanvraagdossier, rekening houdend met de door verzoeker opgesomde items, o.m. voor het belangrijkste tijdschrift over monumenten en landschapszorg in Vlaanderen 'waar verzoeker zowat als huisfotograaf fungeert (met) een oplage van 5.000 exemplaren en 2.848 abonnementen.
Ook de huidige motivering in de bestreden beslissing (II.6 criter[iu]m F) onderwaardeert weerom de rol van verzoeker door deze te beschouwen als secundair. Dit strookt niet met de toegepaste fotografie, wat een ondergeschikte rol en teamwerk veronderstelt.
Bovendien is de commissie niet consistent en zijn haar motiveringen zelfs tegenstrijdig.
Terwijl bij criterium C de prijzen die verzoeker heeft gehaald worden afgedaan als gevolg van de druktechnische virtuositeit en niet met de fotografie van verzoeker, meent de commissie bij de beoordeling van criterium F dat *Bij het maken van architectuurfoto's beschikt de fotograaf over eindeloos veel mogelijkheden, het heeft te maken met het standpunt, de keuze van het moment, de kadering en de afwerking van de foto...*
Volgende producties werden ingediend :
- 'Beschermd Vlaanderen', een inventaris van beschermde monumenten, een boek,
- 'Glas in lood', een boek, een naslagwerk over glaskunst,
- 'De kruisoprichting van Rubens', een monografie over het doek, een boek,
- 'De kathedraal van Antwerpen', een boek (uitgave Mercatorfonds),
- 'Architectuurgids Antwerpen', een gids (uitgave Brepols),
- 'Architectuurgids Gent', idem, maar dan over Gent
- 'Gebouwen om naar te luisteren', een boek,
- 'De wintertuin van het instituut der religieuzen Ursulinnen', een boek,
- 'Bossen van Vlaanderen', een boek,
- 'De woonstede door de eeuwen heen', een driemaandelijks tijdschrift,
- 'M&L', een tweemaandelijks tijdschrift."

14.7. Finaal is er het criterium G, “Tentoonstellingen in vooraanstaande binnenlandse of buitenlandse galerijen of musea”, waarover verzoeker aanvoert:

> “In de vernietigde motivering van 06.02.2007 werd naar voor gebracht dat het werk vooral als documentatiefotografie geldt (uiteraard...), zodat het in het kader van het onderwerp en niet van het artistiek-fotografische wordt vertoond.
> Deze motivering was bijzonder merkwaardig, daar uw Raad juist had opgemerkt dat men de beoordeling van de ruime artistieke faam moet doen vanuit de eigenheid van de toegepaste fotografie als kunstdiscipline.
> De commissie scheen zich aan deze eigenheid te storen en waar zij in de oorspronkelijke quotering (zij het op een foutieve plaats) nog 20 punten toekende, herleidde zij deze nu tot 5.
> […] In de globale motivering meent de commissie dat het […] geen persoonlijk werk is en foto’s in opdracht zijn gemaakt.
> Dit is uiteraard een niet-pertinente opmerking te meer daar het erop neerkomt dat elke opdracht het artistieke zou uitsluiten. Het ontneemt elke betekenis aan de kunst- en muziekgeschiedenis die bol staat van uitvoerders die in opdracht hun artistieke sporen hebben verdiend cfr. Bach, Mozart, Van Eyck, Rubens, architecten, musici... .
> Bovendien zou het niet gaan om tentoonstellingen die handelen over de persoon van verzoeker. Nodeloos om nogmaals te verwijzen naar de specificiteit van de toegepaste fotografie.”

14.8. Tot besluit voert verzoeker bij dit middelonderdeel nog aan wat volgt:

> “Het is onbegrijpelijk dat verwerende partij zelfs niet de moeite meer heeft gedaan om opnieuw het dossier van verzoeker te onderzoeken en van scores te voorzien. Zij herneemt de vorige scores, ook al is er een nieuw lid van de commissie.
> Zij vertrekt vanuit de vernietigde beslissing om vervolgens een globale motivering te geven die echter intern tegenstrijdig is en nogmaals geen gronden aangeeft waarom de artistieke faam in de toegepaste fotografie niet kan toegekend worden aan verzoeker. Andermaal ontbreekt elke daadkrachtige motivering over de evolutie van de opvatting van de commissieleden over het werk van verzoeker.
> In wezen is het de taak van de commissie om ‘vermaardheid van de persoon in een kunsttak of aan de kunsten gerelateerde beroepstak’ te toetsen. In plaats daarvan geeft zij een persoonlijke en subjectieve appreciatie, wil zij als het ware een jury van het werk zijn, wat duidelijk niet de bedoeling van de wetgever is.

De materiële motiveringsplicht is derhalve alleszins geschonden, maar tevens dient de motivering afdoende te zijn, daar een motivering, om draagkrachtig te zijn, moet beantwoorden aan de realiteit en aldus de beslissing effectief moet kunnen verantwoorden (zie P. VAN ORSHOVEN, De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen, R.W. 91-92, 488, zie ook A. VAN MENSEL, - De wet van 29/07/91, T.B.P. 1992, 388).
Men kan hier ook verwijzen naar I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve rechtsbibliotheek nr. 7, pag. 120 t/m 125, nr.153 t/m 157)."

Beoordeling

15. Bij de bespreking van het eerste middel is vooralsnog niet aangenomen dat verwerende partij het procedurereglement heeft miskend, zodat zij hierover ook niets te motiveren heeft. Minstens valt ook niet in te zien welk belang verzoeker erbij heeft.

Het middel is in zoverre niet ernstig.

16. In het arrest nr. 147.121 van 30 juni 2005 besloot de Raad van State tot de nietigverklaring van de weigeringsbeslissing van 21 juni 1999 omdat de eerdere beoordeling door de commissie voor drie van de zeven criteria (B, F en G) niet deugdelijk was. Die vaststelling volstond om het eindresultaat te doen wankelen, zodat de kritiek van verzoeker bij de vier overige criteria geen onderzoek behoefde.

Bij het daarop volgende beroep tegen de weigeringsbeslissing van 19 maart 2007 is de Raad niet aan een punctueel onderzoek toegekomen van verzoekers kritiek op de per criterium gegeven beoordelingen. In het schorsingsarrest nr. 176.555 van 8 november 2007 overwoog de Raad van State immers omtrent de toen gevolgde werkwijze van de commissie wat volgt:

"Na een nietigverklaring op grond van motiveringsgebreken lijkt van het bestuur zelfs gevraagd te mogen worden dat het de motieven die het resultaat van zijn bevestigende beslissing onderbouwen, heel accuraat uiteenzet. Daarvoor lijkt te dezen een louter mathematische optelling en

verwerking van de individuele scores zonder collegiale beraadslaging van de commissie onvoldoende te zijn. Elk commissielid heeft wel bij de individueel gegeven score een persoonlijke appreciatie onder woorden gebracht, die evenwel niet aan de hele commissie -en dus naderhand aan de raad van bestuur- lijkt toegeschreven te kunnen worden."

In het daaropvolgende vernietigingsarrest nr. 194.074 van 11 juni 2009 is geoordeeld als volgt:

"Elk commissielid heeft wel bij de individueel gegeven score een persoonlijke appreciatie onder woorden gebracht, die evenwel niet aan de hele commissie -en dus naderhand aan de raad van bestuur- toegeschreven lijkt te kunnen worden. Verzoeker betoogt dat de individuele fiches -en dus de afzonderlijke motiveringen van de commissieleden- zelfs niet aan hem zijn meegedeeld, ook niet nadat hij daar had naar gevraagd. De Raad stelt vast dat, vergeleken met de reeds in het arrest nr. 147.121 opgesomde, concrete, specifieke bezwaren van verzoeker, de leden van de commissie zich hoe dan ook vaak hebben beperkt tot algemeenheden als 'Ik vind dat de eigen publicaties inhoudelijk niet voldoende materiaal en diepgang bieden om 'vermaardheid' aan te tonen' of 'Er zijn een aantal expo's, maar naar mijn oprechte mening heeft hij daar geen grote uitstraling uit gehaald'.
Verwerende partij betoogt wel dat vervolgens een collegiale beraadslaging heeft plaatsgevonden. Daarvan is in het administratief dossier geen verslag voorhanden en alleszins heeft die beraadslaging niet geleid tot een meer omstandige motivering -haar predikaat 'uitgebreide motivering' ten spijt- waaruit kan blijken dat de argumentatie van verzoeker die hem succes had gebracht bij zijn vorige annulatieberoep, in overweging is genomen en beantwoord werd. Uit het administratief dossier kan bijgevolg niet worden achterhaald of de leden van deze commissie onderling de individueel toegekende scores naderhand hebben besproken en gerelateerd aan de overwegingen van het vorige annulatiearrest. Maar zelfs als wordt aangenomen dat het al is gebeurd, blijft de vaststelling dat uit het dossier niet kan worden opgemaakt op welke gronden zij de grieven van verzoeker menen te moeten weerleggen."

Vastgesteld zij dat thans wel een collegiale bespreking heeft plaatsgevonden en dat de commissie als geheel een motivering heeft opgesteld. Meer bepaald heeft de commissie voor elk van de criteria de eindscore, waarvan reeds sprake *sub* 3.4., zoals die op de wijze door het procedurereglement voorgeschreven, resulteert uit de "omzetting" waarbij de hoogste en de laagste scores werden weggelaten en het gemiddelde van de resterende cijfers afgerond, geplaatst tegenover de stukken van het aanvraagdossier. Dit betekent *prima facie* dat de

commissie per criterium een eigen, autonome motivering heeft gegeven over dit eindresultaat dat niet louter de optelsom is van de waardering van de individuele juryleden, en dat die motivering dus ook in de plaats ervan is gekomen. In de huidige stand van de procedure wordt aangenomen dat deze werkwijze tegemoet komt aan de zo-even geciteerde kritiek van 's Raads eerdere arresten, minstens dat verzoeker het tegendeel niet aantoont.

17. Wat de punctuele kritiek van verzoeker betreft per criterium, herinnert de Raad van State eraan dat hij eerder, bij een vergelijkbaar middel, heeft overwogen dat bij het onderzoek ervan "moet worden nagegaan of de door verzoeker aangebrachte gegevens en argumenten van die aard zijn dat zij doen twijfelen of de bestreden beslissing steunt op rechtens aanvaardbare en op werkelijke feiten berustende motieven, die door het discretionair oordelend bestuur met de nodige zorgvuldigheid werden vastgesteld" (arrest nr. 147.121). In de nu voorliggende zaak volgt de Raad dezelfde benadering.

Voorts herinnert de Raad eraan, zoals hij reeds overwoog in meervermeld arrest nr. 147.121:

> "dat de decreetgever voor de concordantie tot docent van het personeel belast met artistiekgebonden onderwijs, niet enkel oog heeft voor de intrinsieke artistieke kwaliteiten van de betrokkene in de beoefende kunsttak; dat het door de decreetgever gehanteerde begrip 'faam' op zich reeds refereert aan bezit van reputatie en prestige in de ogen van het publiek of, anders gesteld, van de 'uitstraling' die het werk van de kunstenaar heeft; dat het bestuur voorts geen onwettige invulling geeft aan het bij decreet opgelegde vereiste van 'ruime artistieke faam', door het 'ruime' en de 'faam' -of de 'erkenning van de vermaardheid'- van de ruime artistieke faam minstens ook te begrijpen als de uitgestrektheid ervan gesteld tegenover het louter plaatselijke en als de ruime renommee bij derden gesteld tegenover de reputatie in eigen kring of in het kader van de opleiding; dat immers, door het onderscheiden in artikel 317*bis*, § 3, van het decreet van regionale, federale of internationale prijzen en van realisaties, manifestaties of tentoonstellingen in binnen- en buitenland, de decreetgever het artistieke ook door een kwantitatief element bewezen heeft willen zien; dat voorts de publicaties en gerealiseerde dossiers volgens de decreetgever 'in verband met de vrije of toegepaste artistieke praktijk van de betrokkene' moeten staan; dat de vermaardheid blijkens artikel 2, 28*ter*°, 'in een kunsttak' moet zijn verworven […]".

18. Verzoeker citeert de bij het eerste criterium gegeven motivering niet volledig. De commissie notuleert ook nog:

> "Wat betrokkene omschrijft als bescheidenheid wordt door de leden van de commissie ervaren als een gebrek aan eigen stijl of inzicht. Zelfs bij de toegepaste fotografie wordt dit van een fotograaf verwacht. Er kan aldus geen sprake zijn van ruime artistieke faam en wordt unaniem de gemiddelde quotering van '0' (d.i.: niet relevant + weinig uitstraling) als gerechtvaardigd beschouwd."

De commissie lijkt bijgevolg wel rekening te houden met het gegeven dat verzoekers activiteiten te situeren zijn in de toegepaste fotografie, daaromtrent van oordeel te zijn dat ook in die fotografievorm een eigen stijl of inzicht wordt verwacht opdat sprake kan zijn van ruime artistieke faam en verzoeker te verwijten hierover niet te beschikken. Voorts kan uit het reeds door verzoeker geciteerde onderdeel van de motivering worden begrepen dat de commissie voor uitstraling als fotograaf bij het publiek een zekere naambekendheid verwacht. Verzoeker toont niet aan dat deze uitgangspunten, of de toepassing ervan op zijn dossier, onjuist zijn of de grenzen van de redelijkheid te buiten gaan.

De kritiek van verzoeker bij criterium A is niet ernstig.

19. Bij criterium B gaat verzoeker vergeefs in op eerder gemaakte vaststellingen met betrekking tot individuele commentaren van commissieleden; hiervóór is al uiteengezet dat de collegiale motivering van de thans bestreden beslissing daar in de plaats van is gekomen. De commissie beoordeelt voorts verzoekers dossier voor dit criterium als "relevant", maar met "weinig uitstraling", zodat verzoeker enkel belang heeft bij de grief in zoverre ze is gericht tegen de waardering van het aspect "uitstraling", aangezien het aspect "relevantie" met de score "5" wordt erkend en verzoeker ook niet lijkt te argumenteren dat hij in aanmerking moest komen voor de uitzonderlijk toe te kennen score "20", "(bijzonder) relevant + zeer grote uitstraling".

Wat het criterium B betreft, heeft verzoeker in de overzichtslijst als items een tiental boeken, een aantal prentkaartenreeksen en een cd vermeld en over de boeken verduidelijkt dat "fotografie de dragende pijler is, waarbij mijn aandeel de belangrijkste component vormt". In het arrest nr. 147.121 overwoog de Raad van State dat tegenover de toen gegeven summiere motivering van het aspect "weinig uitstraling", "het uitgebreid en concreet verweer staat van verzoeker over, onder meer, de oplage, herdrukken, vertalingen van en de prijzen en anderszins getoonde waardering voor de door hem opgesomde items; dat [verzoeker] zich terecht mag afvragen waarom de jury, en met haar de raad van bestuur, bij dit criterium tot de beoordeling 'weinig uitstraling' komt; dat 'de voorgelegde feitelijke gegevens' vergelijkende met de stukken uitgaande van de beoordelingscommissie en van de raad van bestuur, de Raad het antwoord niet terugvindt in het administratief dossier".

Thans meent de commissie dat het werk van verzoeker -dat, het weze herhaald, zij wél als "relevant" waardeert gezien de score "5"- "werden gemaakt in opdracht van instanties die ofwel puur technisch werk verwachten […] ofwel bekend staan om een behoudende uitstraling".

Terecht voert verzoeker aan, zo lijkt, dat hij van de commissie meer omstandig uitgelegd mocht krijgen waarom "behoudende uitstraling" geen uitstraling kan zijn in de zin van het hogescholendecreet. Daarenboven lijkt het ook in het licht van de eerdere arresten en in het bijzonder de overwegingen van de Raad omtrent het dossier van verzoeker en zijn eerdere "uitgebreid en concreet verweer", eerder nietszeggend om zonder nadere explicitering te refereren aan "behoudende" uitstraling of aan de "instanties" in opdracht waarvan de publicaties zouden zijn gemaakt. Het lijkt alsof de commissie, wat dit criterium betreft, opnieuw de terechtwijzing heeft voorbijgezien die haar al was gedaan in het eerdere arrest nr. 194.074:

> "Wanneer het bestuur zijn eerdere beslissing herneemt, waarvan evenwel was komen vast te staan dat ze niet deugdelijk was gemotiveerd, dan mag verzoeker terecht verwachten dat uit de nieuwe beslissing blijkt dat met de

> dragende overwegingen van het arrest rekening is gehouden. Na een nietigverklaring op grond van motiveringsgebreken mag van het bestuur zelfs gevraagd worden dat het de motieven die het resultaat van zijn bevestigende beslissing onderbouwen, heel accuraat uiteenzet."

Wat de motivering van het aspect "weinig uitstraling" betreft, is de grief van verzoeker bij criterium B ernstig.

20. Verzoeker heeft ter beoordeling van criterium C twee prijzen vermeld: de gouden legpenning voor de publicatie De Koninklijke Serres, en de bekroning van een "ontwerp" voor "Kalender De Schutter, 1995".

Terwijl verzoeker zeer concreet is wat de aard en oplage van zijn publicaties onder criterium B betreft, zet hij opvallend niet uiteen welke uitstraling de bedoelde kalender moet worden toegemeten. Bovendien laat hij opnieuw na de motivering van de commissie volledig te citeren. De commissie wijst erop dat niet verzoeker, maar een van zijn studenten de prijs heeft gewonnen - wat verzoeker in het verzoekschrift overigens ook opmerkt. In die omstandigheden neemt de Raad in de huidige stand van de procedure aan dat verzoeker niet aantoont dat de commissie onterecht weigert in de bekroning van deze kalender "grote uitstraling" te zien, wat blijkens het procedurereglement noodzakelijk is om van een score "5" een score "10" te kunnen maken.

Blijft dan de gouden legpenning, waarover verzoeker eveneens geen bijkomende informatie verstrekt dan dat ze het "uitzicht (fotografie, typografie, vormgeving)" van een boek bekroont. Die uitleg weerlegt niet, maar bevestigt op het eerste gezicht veeleer de vaststellingen van de commissie dat de prijs -uitgaande van een commerciële drukker- met de druktechnische virtuositeit te maken heeft, veeleer dan met de fotografie. Ook hier toont verzoeker niet aan dat hem onterecht "grote uitstraling" is ontzegd.

De kritiek van verzoeker met betrekking tot criterium C is niet ernstig.

21. Voor criterium D heeft verzoeker in zijn dossier zelf aangegeven over de door hem verzorgde brochures, en zoals in de notulen van de vergaderingen van de commissie staat vermeld, “Deze brochures lijken (en zijn) misschien wat oppervlakkig”. Hij noemt ze wel belangrijk “omdat ze een breed publiek trachten aan te spreken”. Hij heeft in zijn dossier naast deze sensibiliseringsbrochures nog catalogi van tentoonstellingen vermeld. Nog daargelaten dat verzoeker niet concreet maakt welke van die catalogi in opdracht van de afdeling Monumenten en Landschappen zijn volbracht (hij brengt deze overheid in zijn dossier naar het schijnt veeleer ter sprake bij criterium F), stelt de Raad van State vast dat de commissie niet enkel de opdrachtgever op de korrel neemt, maar ook het gemis aan “grote allure” bij de catalogi, dus het werk van verzoeker, zelf. Dat dit werk geen grote allure heeft, wordt alleszins niet door verzoeker tegengesproken als hij zelf toegeeft dat het “wat oppervlakkig” is. Hij citeert andermaal niet volledig: de commissie oordeelt ook dat “hoogstens sprake [is] van een tamelijk fantasieloze dienstbaarheid en niet van enige artistieke uitstraling”. Het viel aan verzoeker toe, om dit verwijt meer concreet te weerleggen. Met de kritiek zoals hij ze in het verzoekschrift formuleert, toont hij *prima facie* niet aan dat de beslissing rechtens niet aanvaardbaar is.

22. De Raad van State heeft in het arrest nr. 87.654 van 26 mei 2000 *prima facie* overwogen dat “alle in het decreet vastgelegde criteria ook hanteerbaar zijn voor ‘toegepaste kunsten’, zij het mogelijk in mindere mate dan voor ‘vrije kunsten’ in welk geval het bestuur gemakkelijker tot de erkenning van ruime artistieke faam zou moeten besluiten”. Deze principiële stellingname heeft de Raad van State ook ten gronde voor deze zaak steeds gehandhaafd.

Dat toegepaste fotografie ook voor erkenning van artistieke faam in aanmerking komt, mits men rekening houdt met de eigenheid van deze discipline, sluit op het eerste gezicht evenwel niet uit dat aan bepaalde werken wordt aangewreven zelfs in die optiek niét artistiek, maar louter technisch te zijn. Het enkele feit dat de commissie dit over verzoekers twee realisaties beweert die

hij voorlegt in zijn dossier onder criterium D, betekent in tegenstelling tot wat verzoeker meent bijgevolg niet *ipso facto* dat de motivering zichzelf tegenspreekt.

Bovendien beweert verzoeker niet -en ziet de Raad niet spontaan- dat dit criterium, "realisaties voor buitenlandse of binnenlandse instellingen of bedrijven", van aard is om in mindere mate hanteerbaar te zijn voor de toegepaste kunsten.

De commissie stelt, zonder daarin door verzoeker tegengesproken te worden, dat hij "slechts twee" realisaties voorlegt, wat alleszins kwantitatief beperkt lijkt. Voorts is zij de mening toegedaan dat de persoonlijke inbreng van verzoeker in deze realisaties is geweerd en de artistieke inbreng nihil is. Verzoeker ontkracht met zijn betoog niet deze beoordeling. Zijn kritiek bij criterium E is niet ernstig.

23. Met betrekking tot criterium F kon de commissie lezen in het arrest nr. 147.121 dat "de Raad van State zich met verzoeker afvraagt hoe men de door verzoeker opgesomde items, onder meer voor het belangrijkste tijdschrift over monumenten- en landschapszorg in Vlaanderen, 'waar verzoeker zowat als huisfotograaf fungeert, [met] een oplage van 5000 exemplaren en 2848 abonnementen', ziet als 'relevante bijdragen aan belangrijke productie' maar toch oordeelt dat verzoeker daar geen grote uitstraling uit haalt; dat verzoeker daarenboven in dat verband wijst op het feit als fotograaf in de toegepaste kunsten werkzaam te zijn, wat onder meer meebrengt dat hij vooral bekendheid bij specialisten geniet; dat uit het dossier niet genoegzaam blijkt dat de leden van de commissie rekening hebben gehouden met de beoefende kunstvorm; dat verzoeker zich overigens ook voor de andere criteria mag afvragen of de commissieleden, of minstens sommige onder hen, bij de toepassing van de in het decreet vastgelegde criteria voldoende oog hadden voor de eigenheid van de toegepaste fotografie als kunstdiscipline; […] dat eenzelfde bedenking rijst als men, zonder meer, wél 'talrijke realisaties' erkent, 'talrijke manifestaties' of 'relevante bijdragen', maar de rol van verzoeker daarin als secundair bestempelt; dat verwerende partij niet ontkracht dat zulks

voortvloeit uit de aard van de toegepaste fotografie, wat naar de woorden van verzoeker een ondergeschikte rol en teamwerk veronderstelt".

Op het eerste gezicht antwoordt de commissie op deze kritiek op een wijze die, hoewel andermaal summier, dan toch oog lijkt te hebben voor de eigenheid van de discipline van verzoeker. Dit blijkt, zo wordt vooralsnog aangenomen, uit de appreciatie van de mogelijkheden waarover de fotograaf beschikt bij het maken van architectuurfoto's waarbij de commissie het standpunt vermeldt, de keuze van het moment, de kadering en zelfs de afwerking van de foto. De commissie accepteert bijgevolg dat er tot en met de afwerking van de foto meerdere gelegenheden zijn om in de toegepaste fotografie aan het werk artistieke uitstraling te verlenen. Verzoeker overtuigt niet dat de commissie in deze benadering de rol van de fotograaf nog als secundair afdoet. Het oordeel van de commissie ditmaal is "dat de foto's niet getuigen van een persoonlijke visie of een interessante benadering". Het lijkt niet in tegenspraak met het vereiste teamwerk, noch zelfs met de ondergeschikte rol van de fotograaf, om niettemin een persoonlijke visie of een interessante benadering te eisen wanneer dit gerelateerd wordt aan het standpunt, de keuze van het moment, de kadering en de afwerking van de foto, opdat het werk "grote uitstraling" kan worden toegemeten.

De kritiek van verzoeker bij criterium F is niet ernstig.

24. Over de eerdere beoordeling van criterium G overwoog de Raad van State in zijn arrest nr. 147.121 dat "de aldaar opgesomde tentoonstellingen plaats hadden in, onder meer, Amsterdam, Madrid, Lissabon en Galway; dat dienvolgens ook de oorspronkelijke handgeschreven motivering 'zonder al te grote uitstraling' niet zonder meer begrepen wordt; dat verzoeker wat te lezen is over dit criterium in de stukken van het dossier terecht verwijt 'niet gedragen [te zijn] door een voldoende duidelijke motivering'".

Verzoeker spreekt de vaststelling van de commissie niet tegen dat nooit een tentoonstelling is georganiseerd met een selectie uit zijn eigen fo-

towerk. Wel vermag hij in de huidige stand van de procedure daar tegen op te werpen dat de commissie niet het belang van deze vaststelling verduidelijkt, gesteld tegenover de eigenheid van zijn discipline. Ook de Raad immers kan vooralsnog aanvaarden dat bij toegepaste fotografie het ontbreken van een dergelijke tentoonstelling niet doorslaggevend kan zijn. Bovendien lijkt niet zozeer beoordeeld te moeten worden wat verzoeker niét kan -en gelet op de discipline van de toegepaste fotografie mogelijk niet kón- voorleggen, dan wel wat verzoeker in zijn dossier wél heeft voorgelegd. Verzoeker merkt met reden op dat het eigen is aan zijn discipline dat dit tentoonstellingen zijn met werken die in opdracht zijn gemaakt. Vooralsnog neemt de Raad dan ook aan dat dit criterium wel van aard is om in mindere mate hanteerbaar te zijn voor de toegepaste kunsten, ten minste indien het wordt beperkt tot het soort tentoonstellingen dat de commissie lijkt te eisen.

De kritiek van verzoeker op de motivering van criterium G is ernstig.

25. Wat verzoeker aanbrengt onder punt c lijkt niets toe te voegen aan hetgeen reeds hiervóór is besproken. Verzoeker noemt de werkwijze van verwerende partij om het dossier niet van begin af aan te onderzoeken maar voort te gaan op de eerder gegeven scores “onbegrijpelijk”, maar toont niet aan dat ze onwettig is, laat staan dat ze de in het middel aangevoerde motiveringsplicht schendt.

26. Verzoeker wordt in de huidige stand van de procedure bijgevallen in zijn kritiek op de motivering bij twee van de zeven criteria. Verzoeker heeft nooit aangevoerd voor een bepaald onderdeel de score “20” te verdienen. Hij kan bij een nieuwe beoordeling van die twee criteria bijgevolg ten hoogste hopen om telkens de score “10” te krijgen in plaats van thans de score “5” (criterium B), respectievelijk “0” (criterium G) en, bijgevolg, zijn eindresultaat te zien stijgen van 25 naar 40, wat het vereiste minimum is om de artistieke faam toegekend te krijgen. Verzoeker heeft bijgevolg belang bij het middel, ook al is het slechts ernstig in de hiervóór besproken mate.

27. Aan de tweede schorsingsvoorwaarde is voldaan.

C. Slotsom

28. Er is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn, wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 21 juni 2010 van de raad van bestuur van de Artesis Hogeschool Antwerpen, waarbij aan Oswald Pauwels geen artistieke faam wordt toegekend.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 26 mei 2011, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	staatsraad, waarnemend voorzitter,

bijgestaan door

Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Greta Scheveneels	**Geert Van Haegendoren**